

## บทนำ

เมื่อเดินโซเซออกจากห้องโถงแอร์เย็นฉ่ำของโรงแรมมาสู่อากาศอบอ้าวยามราตรี เขากลับไม่สร้างเมฆขึ้นสักนิด มีหน้าซำยังรู้สึกผวาและอึดอัดเจียนคลั่ง เหงื่อผุดตามรูขุมขนอย่างรวดเร็วจนหลังและเอวเปียกชุ่มไปหมด ดีสามแล้วแท้ๆ แต่ทำไมถึงได้ร้อนแบบนี้ แล้วเธอล่ะ เธออยู่ไหน เขาหันกลับไปมองหาหญิงสาว ก่อนเห็นเงาร่างๆ ของอีกฝ่ายวูบไหวเป็นภาพซ้อนผ่านกระจกหน้าต่างของโรงแรม และเมื่อเห็นรถคันหนึ่งชะลอจอด หัวใจเขาก็สงบลง ในที่สุดเธอก็มาสักที สวรรค์โปรด คำคืนเฮงชวยจะจบลงแล้ว เขาหรีดาเพ่งเบาะคนขับเพื่อหาความอุ่นใจจากเรือนผมบลอนด์สว่าง แต่กลับไม่พบ ทันใดนั้นกระจกก็เลื่อนลง เขาจึงผงะถอยนิดหนึ่ง “อะไรกัน” เขาถามผู้หญิงผมสีเข้มหลังพวงมาลัย “คุณมาทำอะไรที่นี่ เมียผมอยู่ไหน”

“เอาน่า” ผู้หญิงคนนั้นว่า “เธอดื่มเยอะไปเลยขอให้ฉันพาคุณกลับบ้าน ขึ้นมาสิ”

เขาหันกลับไปมองหญิงสาว และเห็นอีกฝ่ายรีบสับเท้าออกจากโรงแรมไปยังทิศตรงกันข้าม มือหนีบกระเป๋าแนบลำตัวไวแน่น

“บนรถมีทั้งน้ำและกาแฟ ขึ้นมาเถอะคะ เดียวก็ถึงบ้านแล้ว”

หมามันตักผู้หญิงคนนั้นชู่เบาๆ เมื่อเขาขึ้นไปนั่งข้างเธอ  
“ไหนว่าคุณไปแล้วไง” เขาพูดพลางคลำหาเข็มขัดนิรภัยข้างหลัง  
“นี่ว่าคุณจะไม่กลับมาแล้วซะอีก”  
เธอยิ้มให้เขาขณะเปิดฝาขวดน้ำพลาสติก ก่อนยื่นมันมาให้  
“ไซ้” หญิงคนนั้นตอบ “ฉันตั้งใจจะทำแบบนั้น แต่เธอต้องการฉัน  
ฉันเลยกลับมา ยังไงก็เถอะ ตีมน้ำชะ ตีมาให้หมด”  
เขายกขวดน้ำจ่อปากที่แห้งผากก่อนดื่มเข้าไปอีกใหญ่ จากนั้น  
หลับตารอให้ถึงบ้าน

ตอนที่หนึ่ง

SAMPLE

เจ้าเน็ตฟลิกซ์เดือนพฤษภาคม  
*สวัสดี! วันคือแปดวันเกิดของคุณ!*

รายการใหม่แหวกแนวจากทีมผู้สร้างอสุรกายข้างบ้านและ  
สิบแปดมงกุฎปล้นใจ นี่คือพอดแคสต์ซ็อนสารคดีหรือ  
จะเรียกว่าสารคดีพอดแคสต์ก็ไม่ผิด เมื่อเดือนมิถุนายน  
ปี 2019 อลิซซัมเมอร์ผู้โด่งดังจากพอดแคสต์สรรพสตรี  
ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จ ได้หันมาทำ  
โปรเจกต์ใหญ่ภายใต้ชื่อว่า*สวัสดี! วันคือแปดวันเกิดของคุณ!*  
ว่าด้วยเรื่องของผู้หญิงบ้านใกล้เรือนเคียงที่เกิดวันเดียวกับ  
เธอ เมื่อโปรเจกต์นี้ดำเนินไปเรื่อยๆ อลิซก็ได้รู้เรื่องราวของ  
เพื่อนบ้านผู้ถ่อมตนคนนี้น่ามากกว่าที่คิด และภายในไม่กี่  
สัปดาห์ชีวิตของเธอก็พังยับเยิน แถมยังมีคนตายสองคน  
ที่สุดแห่งความน่าสะพรึงกลัว สารคดีเรื่องนี้จะเผยให้เห็น  
ด้านมืดของมนุษย์อันน่าตกตะลึง รับประกันว่าคุณจะติด  
งอมแงมจนดูจบในวันเดียว

**สวัสดี! วันคือแผ่นดินเกิดของคุณ!**  
**ผลงานซีรีส์จากเน็ตฟลิกซ์**

จอมืด ค่อยๆ เผยให้เห็นภาพด้านในสตูดิโอบันทึกเสียง

ข้อความขึ้นบนจอว่า

**เสียงบันทึกจากพอดแคสต์ของอลิซ ชัมเบอร์**  
**20 มิถุนายน 2019**

เสียงผู้หญิงดังขึ้นซ้ำๆ “ไม่โอ้อวดใช่ไหม โจซี่”

“คะ ฉันสบายดี”

“เยี่ยมเลย เอาละ ระหว่างที่ฉันเตรียมพร้อม คุณช่วยเล่า  
หน่อยสิว่าเข้านักอะไรมาบ้าง”

“อ้อ เอ่อ...”

“ฉันอยากทดสอบคุณภาพเสียงเฉยๆ นะ”

“คะ โอเค งั้นก็...ฉันกินขนมปังปิ้งสองแผ่น แผ่นหนึ่งทาแยม  
ส่วนอีกแผ่นทาเนยถั่ว แล้วก็ชาหนึ่งถ้วย ชาหรรู จากร้าน  
มาร์เก็ตที่ใส่กล่องสีทอง”

“ใส่นมไหม”

“คะ ใส่นมด้วย”

เสียงเงียบไปพักหนึ่ง

กล้องถ้ายรอบสตูดิโอโล่งๆ ก่อนชุมเข้า กระทั่งเห็นหูฟังที่วาง  
ทิ้งไว้และแก้วกาแฟเปล่าหนึ่งใบ เส้นบนหน้าจอวิ่งขึ้นลง

“เป็นยังงี้บ้าง ใช้ได้หรือเปล่า”

“ชัดแจ๋วเลย ทุกอย่างพร้อมแล้ว ฉันจะนับถอยหลังจากสาม  
แล้วแนะนำคุณเลยนะ ตกลงไหม”

“ได้ค่ะ”

“เยี่ยม งั้นก็...สาม...สอง...หนึ่ง สวัสดิ์และยินดีต้อนรับ!  
ฉันชื่ออลิซ ชัมเมอร์ และฉันมีอะไรใหม่ๆ จะมา...”

เสียงแผ่วลงจนเงียบไป แล้วภาพก็มีดสนิทตามเดิม

เครดิตเปิดเลื่อนขึ้นมา

SAMPLE

## วันเสาร์ 8 มิถุนายน 2019

โจชิรู้สึกได้ว่าสามีอดทนขณะที่ทั้งสองเดินเข้าไปในผับที่ร้านอาหารซึ่งเปิดไฟสีทองเรืองรอง เธอเคยผ่านร้านนี้มาเป็นร้อยครั้งแต่คิดว่าไม่เหมาะ กับเรา เพราะทุกคนในร้านล้วนยังหนุ่มสาว แถมเธอก็ไม่รู้จักรายการอาหารบนกระดานดำหน้าร้านเลยสักอย่าง อะไรคือโบตั๋นการ์กัลละเนี่ย แต่วันเกิดเธอปีนี้ตรงกับวันเสาร์พอดี และเมื่อวอลเตอร์ถามว่าอยากฉลองวันเกิดยังไง เธอก็ไม่ได้ตอบว่าสั่งอาหารมากินแก้มั้วไวน์สักขวดก็พอ แต่กลับนึกถึงไฟสีทองวิบวับของร้านแลนส์ดาวน์ เสียงสนทนาจ่อแจ แซมเปญ แซ่ถั่งน้ำแข็งบนโต๊ะกลางแจ้ในฤดูร้อนอันอบอุ่น และเงินก้อนเล็กๆ ที่คุณยายยกให้เธอในพิธีกรรมเมื่อเดือนก่อน จากนั้นโจชิก็สองกระจกพลางสะกดจิตตัวเองว่าเธอชอบไปฉลองวันเกิดในผับเก่าๆ ย่านควีนส์พาร์ก ก่อนตอบสามีว่า “ออกไปกินมื่อค่ากัน”

“ก็ได้” วอลเตอร์บอก “มีร้านที่อยากไปไหม”

เธอตอบว่า “ร้านแลนส์ดาวน์ ที่อยู่ตรงถนนซอลส์บรีนะ”

เขาเพียงแต่เลิกคิ้วให้และพูดว่า “วันเกิดคุณ ตามใจคุณเลย”

เขาเปิดประตูให้เธอเข้าไปในร้านก่อน ทั้งคู่นั่งเฝ้าอยู่พักหนึ่งข้างป้ายที่เขียนว่ากรุณารอพนักงานจัดที่นั่งให้ตรงนี้ แล้วโจชิก็กวาดตามองผู้คนที่ยืนดื่มกันตั้งแต่หัวค่ำ สองแขนกดกระเป๋าลือจอนที่หน้าท้อง

“สวัสดีค่ะ” เธอทักหนุ่มน้อยที่ถือคลิปปอร์ดเดินมาหา “โจซี่ จองไว้เวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง”

เขาไปรยยิ้มให้เธอ ต่อด้วยวอลเตอร์ ก่อนวนกลับมาที่เธอแล้วพูดว่า “สองที่ใช้ไหมครับ”

พนักงานหนุ่มพาทั้งคู่ไปยังโต๊ะมุมร้าน วอลเตอร์นั่งลงบนม้านั่งหุ้มนวม ส่วนโจซี่นั่งเก้าอี้หุ้มกำมะหยี่ จากนั้นพนักงานก็นำรายการอาหารมาให้ ก่อนหน้านี้เธอดูมันทางออนไลน์และค้นหาชื่ออาหารที่ไม่รู้จักในกูเกิลมาแล้ว ดังนั้นเธอจึงเตรียมเมนูในใจมาจากบ้าน แคมยังสั่งแฮมเปญมาตี๋มด้วย เธอไม่สนว่าวอลเตอร์จะคิดยังไง

เสียงอะอะมะเทิงตรงประตูร้านเรียกความสนใจของโจซี่ มีผู้หญิงถือลูกโป่งพิมพ์คำว่าเจ้าของวันเกิดเดินเข้ามา เจ้าตัวสวมกางเกงขาบานกับเสื้อสีดำที่มีลูกไม้ด้านข้าง ผิวสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้ายิ้มกว้าง ผมขอยสีบลอนด์เทาพลิ้วไหว ไม่ช้าก็มีคนกลุ่มหนึ่งตามหลังมา ทุกคนอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับผู้หญิงคนนั้น มีคนหนึ่งถือช่อดอกไม้ อีกคนหิ้วถุงของขวัญราคาแพงคละแบบ

“อลิกซ์ ชัมเมอร์ค่ะ!” ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงดังฟังชัด “จองไว้สิบสี่ที่”

“ดูสิ” วอลเตอร์ทักพลางถองคอกใส่เธอเบาๆ “มีคนมาฉลองวันเกิดอีกคนแล้ว”

โจซี่พยักหน้าอย่างใจลอย “อืม เหมือนจะเป็นแบบนั้น”

คนกลุ่มนั้นเดินตามพนักงานมาที่โต๊ะตรงข้ามโจซี่พอดี เธอจึงเห็นว่าบนโต๊ะมีถังน้ำแข็งวางรออยู่สามถัง แต่ละถังใส่แฮมเปญเย็นเจี๊ยบสองขวด พวกเขาจับจ้องที่นั่งกันพลางตะโกนโหวกเหวกว่าใครต้องนั่งตรงไหน และบ่นว่าไม่ยักนั่งกับสามีตัวเอง ผู้หญิงที่ชื่ออลิกซ์ ชัมเมอร์จัดแจงที่นั่งให้ด้วยรอยยิ้มกว้าง ขณะที่ชายผมแดงตัวสูงซึ่งน่าจะเป็นสามีของเจ้าตัวคว่ำลูกโป่งไปผูกกับพนักเก้าอี้ให้ ไม่นานทุกคนก็นั่งที่ พนักงานเปิดแฮมเปญขวดแรกรินใส่แก้วสิบสี่ใบที่ยื่นมารอ ท่อนแขนของพวกเขาสีแทน ข้อมือประดับสร้อยทอง แขนเสื้อสีขาวเรียบกริบ ทุกคนยกแก้ว

ชนกัน พวกที่นั่นปลายโตะถึงกับต้องยืนเพื่อเอื้อมแขนมาให้ถึง จากนั้น ทั้งหมดก็ประสานเสียงขึ้นว่า “แด้อลิกซ์! สุขสันต์วันเกิด!”

โจชิจ้องผู้หญิงคนนั้นไม่วางตาพลงถามวอลเตอร์ “คุณว่าเธออายุเท่าไร?”

“ให้ตายเถอะ ผมไม่รู้หรอก สมัยนี้ดูยากจะตาย คงจะสี่สิบต้นๆ ละมัง”

โจชิพยักหน้า ไม่อยากเชื่อเลยว่าวันนี้เป็นวันเกิดปีที่สี่สิบห้าของเธอ ครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นเด็กสาวและคิดว่าคงอีกนานกว่าจะอายุเท่านี้ วยสี่สิบห้าฟังดูเหมือนเป็นโลกอีกใบที่อยู่แสนไกล แต่มันกลับมาถึงเร็วมาก ซ้ำร้ายยังไม่เหมือนที่เธอคิดไว้ เธอเหลือบมองวอลเตอร์ซึ่งความหล่อเหลาร่วงโรยไปมาก แล้วนึกสงสัยว่าชีวิตเธอจะต่างไปอย่างไรหากไม่ได้พบเขา

เธออายุสิบสามตอนที่ทั้งคู่เจอกัน เขาแก่กว่าเธอนิดหน่อย ไม่สิ แก่กว่ามาก ตอนนั้นทุกคนต่างตกใจกันเป็นแถบๆ ยกเว้นเธอ เธอแต่งงาน ตอนอายุสิบเก้า มีลูกคนแรกตอนยี่สิบสอง มีอีกคนตอนยี่สิบสี่ เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เธอควรมีช่วงเวลาที่เฉิดฉายมีความสุข จากนั้นค่อยเข้าสู่วัยชราช้าๆ แต่เธอกลับรู้สึกว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นเลย ชีวิตเธอมีแต่เรื่องเลวร้ายที่ทิ้งไว้เพียงแผลใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า

วอลเตอร์เกษียณแล้ว ผมบนหัวเหลืออยู่หรือมแฮร์ม หูตาฝ้าฟาง ยุครุ่งเรืองในวัยกลางคนก็ผ่านไปนานนม ทั้งยังใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเลี้ยงดูลูกเล็กๆ จนแทบจำไม่ได้ว่าเขาหน้าตาเป็นยังงัยตอนอายุเท่าเธอ

เธอสั่งแฟลตเบรตหน้าซีสเฟตากับมะเขือเทศอบแห้ง ต่อด้วย พูนาทายาลตาหรือสแต็กพูนาสไตร์อิตาลี คำว่าทายาลตามาจากทายาลเร ซึ่งแปลว่าหั่น และถั่วขาวต้มมากินคู่กับแฮมเปอญี่ห่อเวฟ คลิโคต์หนึ่งขวด เวฟ คลิโคต์ฉลากสีเหลืองเป็นที่โปรดปรานด้วยรสชาติจัดจ้านและกลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ ก่อนจะจับมือวอลเตอร์ที่ตกกระตามวัยแล้วใช้นิ้วโป้งนิ้ว จากนั้นถามว่า “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“แน่นอน ผมสบายดี”

“คิดว่าร้านนี้เป็นยังไง”

“ก็...ดีนะ ผมชอบ”

โจชียิ้มแป้น “ดีแล้วค่ะ คุณชอบฉันก็ดีใจ”

เธอยกแก้วแชมเปญก่อนยื่นให้วอลเตอร์ เขาชนแก้วกับเธอและกล่าวอวยพร “สุขสันต์วันเกิด”

โจชียังคงมีรอยยิ้มประดับใบหน้าขณะมองดูอลิกซ์ ชัมเมอร์และผองเพื่อนกลุ่มใหญ่ ชายผมแดงพาดแขนกับพนักเก้าอี้ของภรรยาด้วยท่าที่สบายๆ เนื้อและขนมปังจานใหญ่มาเสิร์ฟตรงหน้าราวกับเสกออกมาบรรยากาศที่โตะครึกครื้นมาก ทุกคนพูดคุยกันเสียงดังลั่น ทั้งยังดูสดใสจนชวนให้อิจฉาและชื่นชมในเวลาเดียวกัน และตรงกลางก็คืออลิกซ์ ชัมเมอร์ที่ฉีกยิ้มอวดฟันซี่ใหญ่ เรือนผมสะท้อนแสงไฟเป็นเงา จั๊สร้อยทองมันวาวแกว่งไปมาบนกระดูกไหปลาร้าทุกครั้งที่คนใส่ขยับตัว

“ผู้หญิงคนนั้นก็เกิดวันนี้เหมือนกันนั่นแหละ” เธอรำพึง

“ก็อาจจะ” วอลเตอร์ตอบ “แต่ไม่แน่หรอก วันนี้วันเสาร์นี่นา”

มือของโจชี่เลื่อนมาแตะสร้อยที่เธอสวมติดคอตั้งแต่อายุสามสิบมันเป็นของขวัญวันเกิดจากวอลเตอร์ในปีนั้น พลังคิดว่าควรหาจี้สักอันมาห้อยบ้าง จี้แวววาวแบบที่ผู้หญิงคนนั้นใส่นั้นไง

ทันใดนั้นวอลเตอร์ก็ยื่นกล่องของขวัญใบเล็กข้ามโต๊ะมาให้ “ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ นะ ถึงคุณจะไม่อยากได้อะไร แต่ผมไม่เชื่อหรอก” เขายิ้มให้ เธอจึงยิ้มตอบ ก่อนเกาะของขวัญและหยิบขวดน้ำหอมยี่ห้อเท็ด เบเกอร์ออกมา

“น่ารักจัง” เธอเอ่ยปาก “ขอบคุณมากนะ” เธอโน้มตัวไปจูบแก้มสามมีเบาๆ

ที่โตะฝั่งตรงข้ามอลิกซ์ ชัมเมอร์กำลังเปิดถุงของขวัญกับการ์ดอวยพรวันเกิด พลังกล่าวขอบคุณเพื่อนๆ และครอบครัว เมื่อเจ้าตัววาง

การ์ดอวยพรลงบนโต๊ะ โจซี่ก็เห็นเลขสี่สิบห้าพิมพ์ไว้บนนั้น เธอสะกิดวอลเตอร์ “ดูสิ” เธอบอก “อายุสี่สิบห้า เราเป็นแฝดวันเกิดกัน”

ระหว่างที่พูดโจซี่พลันรู้สึกได้ถึงความเศร้าที่กัดกินจิตใจมาเกือบทั้งชีวิต ก่อนหน้านี้อเธอไม่อาจหาสาเหตุได้ และไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร แต่ตอนนี้เธอรู้แล้ว

มันหมายความว่าเธอคิดผิด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเธอนั้นผิดมาตลอด และเวลาในการแก้ไขความผิดพลาดก็เหลือน้อยเต็มที

เมื่อเห็นอลิกซ์ลุกจากโต๊ะเพื่อไปห้องน้ำ โจซี่ก็ผุดลุกขึ้นแล้วพูดว่า “ฉันจะไปเข้าห้องน้ำ”

วอลเตอร์เงยหน้าจากแฮมพาร์มาและเมลอนอย่างแปลกใจแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

ผ่านไปชั่วอึดใจในกระจกเหนืออ่างล้างมือก็ปรากฏเงาของโจซี่กับอลิกซ์อยู่เคียงข้างกัน

“สวัสดีค่ะ!” เสียงของโจซี่สูงกว่าที่ตั้งใจ “ฉันคือแฝดวันเกิดของคุณ!”

“อู๊ย!” อลิกซ์มีสีหน้าเป็นมิตรในพริบตา “วันนี้ก็เป็นวันเกิดคุณเธอค่ะ”

“ใช่ค่ะ วันนี้ฉันอายุสี่สิบห้า”

“ว้าย!” อลิกซ์อุทาน “ฉันก็ด้วย สุขสันต์วันเกิดนะคะ!”

“เช่นกันค่ะ!”

“คุณเกิดเวลาไหนเธอ”

“อืม” โจซี่พูด “ไม่รู้เลยค่ะ”

“เหมือนกันค่ะ”

“คุณเกิดแถวนี้หรือเปล่า”

“ค่ะ ที่โรงพยาบาลเซนต์แมรีส์ คุณล่ะ”

หัวใจของโจซี่เต้นรัว “เซนต์แมรีส์เหมือนกัน”

“โอ้โฮ!” อลิซอุทาน “แอบน่ากลัวนะเนี่ย”

อลิซใช้ปลายนิ้วแตะจี๋ห้อยคอ แล้วโจซก็เห็นว่ามันคือจี้รูปฝั่งสีทอง เธอยังไม่ทันได้พูดต่อว่าวันเกิดของทั้งคู่มีความบังเอิญอะไรที่เหมือนกันอีก ประตูห้องน้ำก็เปิดออก ก่อนที่เพื่อนคนหนึ่งของอลิซจะเดินเข้ามา

“อยู่ี่เอง!” เพื่อนคนนั้นพูด เจ้าตัวสวมกางเกงยีนส์สีซีดแบบยุค เจ็ดศูนย์ เสื้อขาดไหล่ และต่างหูห่วง

“โฮ้อ! คุณคนนี้เป็นแฝดวันเกิดของฉันละ นี่โฮ้อ พี่สาวฉันค่ะ”

โจซียัมให้โฮ้อก่อนพูดว่า “เกิดวันเดียวกันในโรงพยาบาลเดียวกันเลยละค่ะ”

“ว้าว! สุดยอดเลย” โฮ้อร้อง

จากนั้นโฮ้อกับอลิซก็หันไปคุยกันเรื่องอื่น โจซียัมสัมผัสได้ว่าสายสัมพันธ์ประหลาดหลุดลอยไปแล้ว มันเป็นเพียงแค่เหตุการณ์แปลกๆ ที่เกิดขึ้นชั่วประเดี๋ยวประด๋าวสำหรับอลิซ แต่กลับสำคัญและมีความหมายต่อโจซีย เธออยากคว้าไว้แล้วซบชีวิตให้มัน แต่ก็ทำไม่ได้เพราะต้องกลับไปหาสามีกับชนมบังแปลตเบรต และจำต้องปล่อยให้อลิซกลับไปปาร์ตี้กับเพื่อนๆ จึงเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “ลาก่อน” พลังหันหลังเดินออกไป อลิซียัมกว้างแล้วพูดว่า “สุขสันต์วันเกิดนะ แฝดวันเกิด!”

“เช่นกันค่ะ!” โจซียบอก

แต่อลิซไม่ได้ยิน

01.00 น.

อลิซหัวหมุนตัวเพราะตอนเที่ยงคืนดันชดเตกีลาสแลมเมอร์ไปหลายแก้ว กลืนเหล้าสกอตซ์ที่นาธานรินให้ตัวเองยิ่งทำให้หัวเธอหมุนเร็วขึ้นไปอีกในบ้านเงียบสงัด บางครั้งหลังจากพี่เลี้ยงปลงงานล้นมาดูลูกๆ ให้ พวกแกจะกระสับกระส่ายไม่ยอมหลับตอนที่ทั้งสองกลับถึงบ้าน บางคราวก็เปิดทีวี

เสียงดังสนั่นไว้ แต่ไม่ใช่คืนนี้ พี่เลี้ยงวัยห้าสิบกว่าที่ชอบพูดเสียงเบา กลับไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน บ้านช่องสะอาดเป็นระเบียบ มีเสียงเครื่องล้างจานเบาๆ เจ้าแมวในบ้านย่อโซฟาตัวยาวมาหาอลิซ มันครางในลำคอ ก่อนเธอจะลูบขนมันซะอีก

“ผู้หญิงคนนั้น” เธอบอกนาธานพร้อมเกาะเล็บของเจ้าเหมียวออกจากขาทางเกง “คนที่เอาแต่จ้างเรานะ ฉันเจอเธอในห้องน้ำ ปรากฏว่าวันนี้ก็เป็นวันเกิดปีที่สี่สิบห้าของเธอเหมือนกัน เธอถึงได้จ้างเราไง”

“ฮ่า” นาธานส่งเสียงอุทาน “แปดวันเกิดนี้นะ”

“แถมเธอยังเกิดที่เซนต์แมรีส์ด้วย ตลกดีนะ คุณก็รู้ ฉันคิดมาตลอดว่าตัวเองมีแฝด และสงสัยว่าแม่ลืมลูกอีกคนไว้ที่โรงพยาบาลหรือเปล่า อาจเป็นเธอคนนี้ได้”

นาธานทิ้งตัวลงข้างเธอพลงแกว่งเหล้าสกอตช์ให้เข้ากับน้ำแข็งในแก้วซึ่งมีแค่ก้อนเดียว มันทำมาจากน้ำแร่ในแม่พิมพ์ทรงกระบอกอันใหญ่ “คนนั้นนะเธอ” เขาตอบแบบขอไปที “เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะ!”

“ก็คุณนะสวยหยดย้อย แต่เธอ...”

“อะไรนะ” จู๊ อลิซก็อยากพิทักษ์ความเป็นธรรมอย่างรุนแรง เธอปลื้มที่นาธานคิดว่าเธอสวย แต่อีกใจก็อยากให้เขามองเห็นความงามในตัวผู้หญิงที่ไม่ได้สวยแบบค่านิยม คำพูดด้อยค่ารูปลักษณ์ของผู้หญิงสื่อถึงความตื้นเขินและการเหยียดเพศในตัวเขา ทำให้เธอรู้สึกไม่สนิทใจกับสามี “ฉันคิดว่าเธอสวยเสียล่ะ ตาเธอเป็นสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ แถมผมหยักศก ยิ่งงี้ก็เถอะ คุณก็คิดว่าแปลกใช่ไหมที่คนสองคนเกิดที่เดียวกันเวลาเดียวกัน”

“ไม่นะ ที่เซนต์แมรีส์วันนี้น่าจะมีเด็กเกิดอีกเป็นสิบ เผลอๆ อาจเยอะกว่านั้น”

“แต่ฉันได้เจอเธอในวันเกิดตัวเองเลยนะ”